

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERS

DŽOSIJA SILVERE

Tu pavisam noteikti iemīlēsies šajā grāmatā!

Goodreads

*Viena nakts
uz salas*

DŽOSIJA
SILVERE

*Viena nakts
uz salas*

JOSIE
SILVER

*One Night on
the Island*

DŽOSIJA SILVERE

*Viena nakts
uz salas*

KONTINENTS
RĪGA

**UDK 821.111-3
Si 521**

Copyright © 2022 by Josie Silver
All rights reserved

Published in the United States by Ballantine Books, an
imprint of Random House, a division of Penguin Random
House LLC, New York

Džosijas Silveres romāna "Viena nakts uz salas"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-053-8
© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

Kleo

27. SEPTEMBRIS. LONDONA

– Un tu patiešām gribi mani sūtīt uz to tālo salu, gribi, lai es precos pati ar sevi?

Silts tvīkums kāpj augšup pa kaklu, es sēžu pie rakstāmgalda pretī Elisonei, savai ārkārtīgi enigmātiskajai priekšniecei žurnālā "Mūsdienu Sieviete". Šajos gados viņa ne reizi vien man ir uzticējusi īpatnējus uzdevumus, taču šis krietni pārspēj tos visus.

– Tās jau nebūs likumīgas saites, – viņa saka, itin kā tas visu padarītu labāku.

– Paklau... – Es piespiežu pirkstus deguna izliekumam un ļoti rūpīgi izraugos vārdus. – Elisone... Viena lieta ir, ja kāda slavenība intervijā *Vogue* paziņo, ka precas pati ar sevi. Bet, ja to pašu paziņo gandrīz trīsdesmit gadus veca randiņu slejas rakstītāja, tad tas jau ir pilnīgi kaut kas cits.

Nosaucot savu gadu skaitu, man nedaudz aizķeras mēle, tas vārds kā līme ieķep man mutē. Kad man bija

vēl tikai divdesmit deviņi un trīs ceturtdaļas gada, trīsdesmit likās vien kārtējais cipars. Taču tagad šī nozīmīgā dzimšanas diena ir tikai dažu nedēļu attālumā, un es esmu sākusi satraukties. Iemesli ir visnegaidītākie, un neviens nav iepriecinošs.

Es biju... nē, es esmu apņēmusies nebūt no tām, kuras no šā notikuma iztaisa pamatīgu drāmu, tomēr, dienām ritot, tā vien liekas, ka maniem pleciem kāds ir uzkrāvis papildu smagumu. Kaut ko līdzīgu tiem senatnīgajiem atsvariem, kādus mēdza lietot agrāko laiku virtuves svaros.

Es pazūdu zem sīkajiem, neredzamajiem virtuves svaru atsvariem, un Elisone ir pamanījusi manu nožēlojamo stāvokli, jo viņa pamana visu. Ne jau tālab viņa bija kļuvusi par redaktori vienai no vadošajām dzīvesstila vietnēm Apvienotajā Karalistē, lai tagad dusētu uz lauriem. Viņa spēji guva panākumus, un šis straujas kāpums tika kārtīgi dokumentēts industrijas vēsturē gan, zaļas skaudības iekrāsots, gan milzu cieņas apvīts. Es strādāju pie viņas un uzskatu, ka man ir ļoti paveicies. Es pat atļaujos domāt, ka viņa ir ne vien mana priekšniece, bet arī draudzene. Enerģijas pilna, ar lāzera asuma vērīgumu apveltīta draudzene, kura biedē mani un liek darīt to, ko es nemaz nevēlos darīt. Piemēram, doties uz to nomalo salu, par kuru nekad agrāk vispār nebiju dzirdējusi, un tur apprecēties pašai ar sevi.

– Goda vārds, Kleo, es nedēļas nogalē nejauši uzdūros tai senajai Emmas Votsones intervijai un uzreiz iedomājos par tevi. – Viņa pieceļas no krēsla un sāk staigāt pa kabinetu, jaunā iecere viņu ir tā sajūsminājusi, ka viņa vienkārši nespēj nosēdēt uz vietas. – Vesela rinda ka-

tastrofālu randīņu, trīsdesmitās dzimšanas dienas priekšvakars... – Runājot viņa itin kā ievelk ķeksišus pie katras nosauktās pozīcijas. – ...viņa mēģina definēt savu vienītās sievietes stāvokli šajā pasaulei, uz viņu izdara spiedienu mediji un pārējo cilvēku ekspektācijas.

– Man viņas ir tik ļoti ņēl. Pat nelabi metas. Patiešām tā ir, – es saku. – Viņai tā noteikti bija šokējoša pieredze. Lai nopelnītu iztiku, viņai nācās mīlināties ar Robertu Patinsonu. – Pusaudzes gados viņš ar visu to nemirstības spožumu uz mani bija atstājis tik paliekošu iespaidu... Vai gan ir jābrīnās, ka vēlāk man bija tik grūti atrast mīlestību, ja iepriekš biju lolojusi šādus nereālus sapņus. Lūk, jau vesela sleja rītdienas izdevumam.

– Viņa nav mīlinājusies ar Robertu Patinsonu. Necentīties mazināt Emmas pienesumu, lai pati justos labāk. Tu taču saproti, ka es esmu kaut ko izdomājusi.

Es satveru pirkstos no biroja krēsla auduma izlīdušu diegu. – Nav īsti godīgi apgalvot, ka man ir bijusi vesela rinda katastrofālu randīņu. Tas ir mans darbs.

– Zinu jau zinu. Mēs tev maksājam, lai tu tinderī atzīmētu sev patīkamos puišus un ļoti atklāti izrādītu savas emocijas. Mēs milam tevi par tavu optimismu un dedzīgo vēlmi atrast savu flamingu.

“Atrast savu flamingu.” Tāds ir manas tiešsaistes žurnāla slejas nosaukums. Un tāds ir izraudzīts tālab, ka flamingi izvēlas sev pāri uz mūžu. Mēs izmēģinājām nosaukumā likt arī citus dzīvniekus, kas uz mūžu izraugās vienu partneri, bet, nosaucot sleju, piemēram, “Atrast savu gibonu”, mēs itin kā dotu norādes par sarkanām pēcpusēm un ausu ieskāšanu. “Atrast savu bebru” savukārt

nelikās stilīgi. Kaut kā par daudz piezemēti. "Atrast savu flamingu" šķita piemēroti, taču laika gaitā es zaudēju entuziasmu, jo biju saņēmusi tik daudz ar flamingiem saistītu mēslu, ka varētu atvērt pati savu veikalu, kur tos pārdot.

– Paklau, Kleo, tev taču ir kaut kas jāizdara, lai atzīmētu trīsdesmito dzimšanas dienu. Tas ir notikums, kas sievietes dzīvē līdzinās zemestrīcei, – to pateikusi, Elisonē brīdi klusē, bet šis klusums ir īpašs, un tas parasti nozīmē, ka sekos kaut kas slikts. – Vai nu tas, vai tetovējums.

Es nopūšos. Man patiešām būtu vajadzējis nojaust šādu notikumu pavērsienu. Tetovējums bija kļuvis par tādu kā mūsu privāto joku, kas tika pieminēts kolektīva sapulcēs. Ik reizi, kad man ir radušas grūtības ar slejas piepildīšanu, kāds iesāņus palūkojas uz mani un tad iešaka uztetovēt flamingu. Vēlams tādā vietā, kur to būtu grūti paslēpt citu skatieniem.

– Labi, labi. Man vienmēr ir licies simpātisks tas, ko Emma sacīja par to, ka viņa ir "partnere sev"... – es piesardzīgi turpinu sarunu. – Es to saprotu. Viņa vēsta, ka pašlaik viņa nemeklē attiecības, ka viņai tas ir apnicis. Viņa ir viena, taču nav vientuļa.

Elisone pamāj ar galvu. Viņa nepārtrauc mani; es zinu, viņa cer, ka pati ar savu runāšanu ievilināšu sevi lamatās. Viņai izcili izdodas ar savu klusēšanu panākt sev vēlamo.

– Viņa ir dzīvespriecīga, neatkarīga sieviete, kura apzinās, ka savu dzīvi var piepildīt daudzos dažādos veidos, – es saku. – Viņa nav jāuzskata par neveiksminieci

tikai tāpēc vien, ka viņai nav partnera un bērnu bariņa. Viņas abām māsām un brālim ir ģimene un bērni, bet viņa nepieļauj, lai šis fakts viņu ietekmētu, viņa nejūt nepieciešamību katra ģimenes sanākšanā aizstāvēt savu vie-dokli, lai gan viņa ne atkauties nevar no ielūgumiem uz kāzām un bērnu kristībām. Jā, es patiešām priecājos par viņiem visiem, taču... vai tas viss ir jāmet man sejā, uz-rakstīts ar zelta burtiem? Dieva dēļ!

Es aplustu, piepeši atskārtusi, ka esmu sākusī runāt ļoti skāli un nezin kādā brīdī pārslēgusies no Emmas Vot-sones uz sevi. Turklāt no manas puses bija visai negodīgi apsūdzēto sarakstā iekļaut arī savu brāli Tomu. Viņš ir vienīgais ģimenes piederīgais, kurš ne reizi nav pieminējis ne manus aizvien dilstošos olšūnu krājumus, ne arī to, ka manā dzīvē nav kāda nozīmīga cilvēka.

Man ir divas māsas un brālis, un viņš vecuma ziņā ir vistalāk no manis. Precīzāk sakot, šī atšķirība ir septiņi gadi, tomēr visādā ziņā mēs esam vistuvākie viens otram. Itin viegli es varētu viņu pat nodēvēt par tēva aizstājēju, jo man bija trīs gadi, kad mans tēvs nomira, bet Toms man, pusaudzei, zem galda paslepšus iedeva pa cigare-tei un piesedza mani, kad es naktī pārāk ilgi aizkavējos ārpus mājas. Mēs abi esam līdzīgi savam tēvam. Tas ir acīmredzams. Tumši mati un satraukuma pilnas acis, ja ticam tam, ko saka mūsu mamma.

Elisone iegrozās krēslā ērtāk. Mana runa viņu nekādi nav ietekmējusi, viņa sēž, pirkstus savijusi kā lūgšanā, vai vienkārši ir iegrimusī domās. – Precīzi, – viņa beidzot bilst. – Šī ir nevainojama iespēja tikt projām no lielās pār-steiguma ballites, kuru tava ģimene plāno tavai dzimša-

nas dienai, un pamatots iemesls pieklājīgi izvairīties tu-vējām kāzu svinībām un kristībām un izdevība reizi tri-jos gados beidzot atvilkt elpu.

– Mana ģimene plāno pārsteiguma ballīti?

Elisone piekrītoši pamāj ar galvu. – Pagājušajā nedēļā es saņēmu elektroniskā pasta vēstuli no tavas mammas. Viņa vaicāja, vai būs kāda iespēja tev dabūt brīvas die-nas, un vēl viņa vēlējās tavu “Londonas draugu” sarak-stu. Es gaisā rādu pēdiņas, jo viņa tekstā bija tādas lieto-jusi. Vēl viņa pieminēja, ka feisbukā meklējot tavus skolas laika draugus. Un seno laiku mīļakos. Vispār liekas, ka tiek plānotas tavas bēres. Atšķiras tikai nianse, jo tu ne-esi mirusi.

Mani pirksti tā vien niez, ļoti gribas sazināties ar To-mu un noskaidrot visu sīkāk. Es patiešām no sirds mīlu savu ģimeni, bet viņiem taču noteikti bija jāzina, ka tum-šā istabā man uzklupuši pagātnes rēgi sagādātu īstu per-sonīgo elli? Tad jau labāk es uztetovēšu to flamingu. Uz sejas.

– Tātad jautājums ir tāds... vai nu man jāpacieš mil-zīga dzimšanas dienas balle, vai arī jādodas uz kaut kā-du salu pie Īrijas krastiem, par kuru neviens pat īsti dzir-dējis nav, un jāprecas pašai ar sevi, – es nosaku, rezumējot šajā tikšanās reizē pārrunāto.

– Pestīšanas sala, – Elisone saka, un viņas apmierinā-tā sejas izteiksme skaidri vēsta par to, kādu prieku viņai sagādā šās tālās salas nosaukuma izrunāšana. Droši vien viņa pati ir nomainījusi tās nosaukumu kādā iestādē vai kur nu ir jāvēršas, lai nomainītu salai nosaukumu. Tas ir kaut kāds triks, kuru viņa ir izspēlējusi, domādama, ka tādā veidā palielinās mūsu lasītāju skaitu.

- Visas izmaksas uz mūsu rēķina, – viņa piebilst, itin kā tas būtu kāds īpašs bonuss.
- Varbūt labāk apprecēšos ar sevi pati savā dzīvoklī?
- Nē.
- Maldīvu salās?
- Ne jau tad, ja mēs segsim visus izdevumus. Nē.
- Vai tur būs auksts?

Elisones seja savelkas grimasē, ir redzams, ka viņa pūlas pasmaidīt. – Nu, paklausies... Kurš tad ir uzrakstījis savu labāko darbu pludmalē zem saulessarga? Iedomājies par to, cik iedvesmojoši kursies malka, cik lieliski kūpēs ambīciju krūzes...

– Šo teikumu tu nozagī no Dollijas Pārtones, – es īgni aizrādu, jo nepavisam neesmu apmierināta ar situāciju, kādā esmu nonākusi.

Elisonei iegailas acis. – Un Pestīšanas salā nebūs jāstrādā no deviņiem līdz pieciem, – viņa saka, lēnām ievilkdamā mani savos tīklos.

Es apsveru savas izvēles iespējas. Jau tikai doma par to, ka man tūdaļ būs trīsdesmit, liek manam satraukumam atkal uzlēkt nebijušos augstumos, un šā notikuma atzīmēšana kopā ar cilvēkiem, kurus es pat vairs nepazīstu, kuri kā medaļas par sasniegumiem noteikti zibinās savus laulības riņķus, šķiet neizturama. Un mana sirds stiepj roku pēc savas ceļasomas.

– Es mīlu Īriju... – klusi saku, juzdama, kā Elisones izmestais tīkls savelkas ap mani. Un tā notiek vienmēr...

Viņa pamāj ar galvu. – Un tas namiņš ir tik ļoti skaists, projām no civilizācijas, – to pateikusi, viņa mirkli klusē.
– Rakstnieka sapnis.

Viņa zina, kādus vārdus izvēlēties, jo šie trāpa tieši man sirdī. Jā, es rakstu sleju par randiņiem, bet, pateicoties vīna iedvesmotām atklātības reizēm, viņa zina par romānu rakstnieci, kas slēpjas manī. Zina par tiem trauslajiem pusaudzes gadu sapņiem, kurus tagad ir aprakusi mana dzīve Londonā. Es negribigi atzīstu, ka viņai izdodas pateikt tieši tik daudz, lai iedegtu manī maigu cerības liesmu. – Kā tu vispār uzzināji par to vietu? – es vaicāju, bet jau esmu sākusi svārstīties.

Elisone nopūšas. – Kerola man atsūtija siku aprakstu. Kāda viņas hipiju draudzene to vietu izmantoja savam reiki retrītam vai savu kanālu attīrišanai no negatīvās enerģijas, vai kaut kam tamlīdzīgam. Tu jau zini, kāda viņa ir. Vienmēr uzskata, ka es atrodos uz sabrukuma robežas. – Elisones brāļa sieva Kerola savas raizes mēdz paust ar dzimšanas dienas un Ziemassvētku dāvanām. Viņa pasniedz dāvanu kartes uz vakuumma masāžas seansu, pašpalīdzības grāmatas par to, kā atbrīvot savu dzīvi no visa liekā, Tibetiešu gongu, ko Elisone reizēm pat izmanto, kad vēlas, lai visi klātesošie pievērstu viņai uzmanību. – Domā par to kā par medusmēnesi, – viņa saka, atkal pievērsdamās mūsu sarunas īstajam tematam. – Vai... privātmēnesi. – Viņa pat necenšas slēpt, cik ļoti viņu sajūsmina pašas ideja.

– Vai tur ir bezvadu internets? – es vaicāju, ķerdamās pie pēdējā salmiņa. Es nedrīkstu braukt, ja nevaru rakstīt savu sleju.

– Tehniski... nē, bet vai tad es tevi sūtītu uz tādu vietu, kur nav iespējas tikt pie interneta? – Viņa parausta plecus. – Ciematā viņiem ir internets. Tikai desmit minūšu gājiena attālumā.

Lieliski. Aukstumā, mitrumā un bez iespējas tualetē sēžot pārbaudīt savu instagrama kontu. – Tu jau esi nopirkusi biletēs, vai ne? – es rezignēti vaicāju.

Dungodama kāzu maršu, viņa atver atvilktni, izņem no turienes sarkanu cepuri ar bumbuli un pastumj to pāri rakstāmgaldam. – Tu lido ceturtdien.

Kleo

PĒC PIECĀM DIENĀM KAUT KUR ATLANTIJAS OKEĀNĀ

Es drīz nomiršu, un vainīga būs tikai Emma Votsone. Ja te būtu pieejams mobilo sakaru pārklājums, es piezvanītu Elisonei un lamātos kā jūrnieks. Un tas būtu pat ļoti atbilstīgi, nēmot vērā to, ka es atrodos uz ļodzīga velkoņa klāja kaut kur naidīgā Atlantijas okeāna vidū. To varētu salīdzināt ar atrašanos uz pirātu kuģa izklaides parkā. Tikai ir kāda būtiska atšķirība – nav ne mazākās drošības sajūtas un par jautrību vispār nevar būt ne runas.

Pestīšanas sala. Vai visādā ziņā tāds ir šās salas nosaukuma tulkojums. Patiesībā to sauc *Slánú?*, bet Elisone apgalvo, ka cilvēki pārsvarā to sauc par Pestīšanas salu. Varbūt tāpēc, lai uz tūristiem domātiem suvenīru dvielīšiem un citiem tamlīdzīgiem krāmiem varētu rakstīt “LAIPNI LŪGTI PESTĪŠANĀ!”. Ja man vēl būtu spēks, tad es šajā nosaukumā saskatītu pat zināmu ironiju. Bet es tikai ciešāk pieķeros kuģa relijiem pie savas sēdvietas un klusi murminu pašsacerētu lūgšanu par to, lai mēs